

Voorbericht

We schrijven het jaar 1944. Het zal de achtste of negende september zijn geweest dat mijn toekomstige vader vermoeid en belast zijn gedwongen voetreis van Amersfoort naar Rotterdam maakte. Hij vertelde later dat hij uit het kamp gevlucht was en als dat echt de waarheid was, dan was dat zijn enige moedige feit in de loop van zijn totaal ruim negentigjarig bestaan op aarde. Mijn toen nog toekomstige broodmagere moeder ontving zijn vermoeide zaad in haar rusteloze vulva en doorheen de hongerwinter groeide dat zaad uit tot het kind dat op de eerste juni van het gelukkig bevrijde Nederland werd geboren in een kraamkliniek te Rotterdam.

Dat kind was ik. Een mager scharminkel waarvan niet kon worden vastgesteld dat het zou uitgroeien tot een man van 198 lang die bijna heel zijn leven van de ene kwaal naar de andere huppelde. Maar ondanks dat hongerwinterlichaam heb ik altijd gewerkt. En al was dat dan door mijn rusteloze aard bij zo'n 80 banen en bezigheden in totaal, brood was er altijd op de plank. De ene keer met ham, de andere keer met pindakaas.

Het is niet de bedoeling dat dit een autobiografie wordt, maar er moeten een paar dingen verteld worden die aan het plan om het Pieterpad te gaan *doen* voorafgegaan zijn.

Op de 1ste juni van het jaar 1995 werd ik 50 en op de een of andere manier waren mijn vrouw en twee zoons erin geslaagd om de door mij zo graag in eigen handen gehouden regie mij uit handen te halen.

Rusteloos liep ik in de kamer op en neer, ging af en toe zitten, vroeg of ik toch écht niet even de gebakjes moest gaan halen en ging maar weer voor de televisie zitten, iets wat ik anders nooit 's morgens om half tien deed.

Om 10 uur kwam Richard, onze jongste zoon – toen 24 jaar – mij vragen of ik zin had een stukje met hem te gaan rijden.

Aha, ik begreep ineens wat er te gebeuren stond; ik moest even uit het huis, zodat de andere zoon, samen met één schoondochter en mijn vrouw het huis konden versieren.

In de auto had Richard voor de verandering muziek opstaan waarbij mij niet de haren ten berge rezen en toen we Gouda naderden dacht ik: nu zal hij wel zo omkeren. Maar in de buurt van Woerden begon ik te twijfelen of mijn gedachten over de plannen achter mijn rug om nog wel klopten en in de buurt van Utrecht wist ik het zeker: dit was een heel ander soort verrassing.

Waar we over gepraat hebben tijdens die rit weet ik niet meer, maar in de buurt van Zwolle zei Richard: ‘Zullen we even een kop koffie gaan drinken?’

Ik vond alles best en was in totale verwarring.

We stopten bij het treinstation van Zwolle en togen naar de stationsrestaurant. We zaten nog geen kwartier, of daar stapten mijn vrouw, de oudste zoon en de vriendin van Richard binnen. Bloemen, lachen, kussen en nog steeds bij mij onzekerheid over mijn lot.

Nog een kwartier later stapte de vriendin van de oudste zoon binnen, die met de trein uit Leeuwarden was gekomen, alwaar haar ouders woonden.

Na de koffie stapten we in de twee auto's en reden naar een klein dorpje in Overijssel, tegen Drenthe aan. Daar bleek een appartement in een boerderij te zijn besproken waar we dat weekend op feestelijke wijze mijn 50ste verjaardag gevierd hebben.

Een ervaring die me tot op de dag van vandaag is bijgebleven. Zoveel warmte, zoveel begrip voor mijn liefde voor het platteland, voor de schapen en koeien voor de deur en de geur van bomen, velden en van de beerput.

Tijdens die dagen nam ik mij voor om direct nadat ik met pensioen zou zijn gegaan de voetreis naar Santiago de Compostella te maken. De zogeheten Camino.

Hoe anders zou het allemaal gaan.

Oktober 1995, op een donderdagavond kreeg ik een telefoontje van mijn castingdirector in Amsterdam – ik deed al een paar jaren aan amateur acteren – reclames, series, film en toneel – of ik Duits sprak.

Ik kon dat voluit beamen met een ‘Jawohl!’ Of ik dan de tekst die ze mij zou faxen even uit het hoofd kom leren en de volgende dag auditie wilde komen doen bij haar aan de Keizersgracht.

Een lang verhaal kort: uit 17 ambitieuze mensen werd ik, samen met nog een andere man, uitgekozen om des zondags naar München te vliegen om daar de auditie nog een keer over te doen, waarna de definitieve keuze zou vallen tussen H.v.d.B. (ik noem zijn naam niet omdat hij a. nog leeft en b. niet echt blij was met het resultaat: een amateur die het won van een prof) en mij. U hebt het al geraden: de keuze viel op mij.

Dat was ook tamelijk logisch, want het contrast van mij met de Weense tegenspeler was veel leuker om te zien dan met die ander, die ongeveer even groot was als de Wener en bovendien erg nuchterig overkwam met overdreven acteren, terwijl ik e.e.a. op veel nuchterder en daardoor komischer wijze deed.

De hele week was ik bezig als hoofdrolspeler met het zoeken naar gaten die lekkerder zouden moeten smaken dan de gaten in de Leerdammer kaas, maar na tweemaal twee dagen (twee sets, een op een golfterrein en een in een bos) waren we daarin niet geslaagd en stonden de commercials erop en zou ik twee jaren lang elke avond op een aantal Duitse kanalen te zien zijn en daardoor in Duitsland wereldberoemd worden.¹

Na op donderdagavond een flard van de Oktoberfeesten te hebben meegemaakt, verdween ik naar mijn hotel en de volgende dan vloog ik weer eerste-klasse terug om mijn gewone baan als coördinator bij PTT-EMS weer op te nemen.

---

¹ ‘Wir, die Käsemeister von Baars, wollen heute wissen: gibt es außer unsere Leerdammer noch andere Löcher mit Geschmack? Nein, Leerdammer, wohl die einstige Käse mit viel Geschmack... enzovoort...’

Het avontuur is begonnen!

Natuurlijk ga ik niet alleen rijden en slapen, maar probeer onderweg mooie foto's te maken en avonturen te beleven, mensen te spreken die ik anders nooit spreek...

Om stichtelijk te beginnen (als ex-koster, lang geleden, is mijn interesse in kerkgebouwen nog even groot als altijd), de Petruskerk in Pieterburen. Zeehondjes heb ik niet bekeken, die lijden zonder mijn nieuwsgierige blikken al voldoende.

*Petruskerk,
Hoofdstraat 74
te Pieterburen*

De in de 15^e eeuw gebouwde kerk doet denken aan de Martinikerk in Groningen: een kerk waarvan het koor hoger is dan het schip. De kerk van Pieterburen heeft een fraai interieur. De rijke inventaris is voor een groot gedeelte geleverd door de bewoners van de borg Dijksterhuis. Opvallend tussen alle glorie is de rijk versierde triomfboog door Anthonie Walles.

Notendopje

Ondanks dat ik al heel lang niet meer geloof in de persoonlijke God die mij in mijn jeugd is ingehamerd, geloof ik nog steeds en veel meer in de kracht van het beelal waarin alles zonder ogenschijnlijke regie op elkaar is afgestemd. Ik geniet van elk sterven in de natuur net zoveel als van elk nieuw leven en alles wat er tussen valt. Met mijn scootmobiel rijdend zonder geluid te maken hoor en zie ik Kieviten, vinkjes, karekieten, kraaien en alle soorten vogels die niet altijd in de stad voorkomen. Ook zie ik een ooievaar staande op z'n nest en het vrouwtje liggend, zeker broedend op een of meerdere eieren. En zeker zie ik ook roofvogels, zoals de buizerd en de valk... bij het boren van een specht of uil kan ik belevingsvol lyrisch worden.

Wonend in een flat tussen flats en soms terneergeslagen worden van het uitzicht op balkons waar mensen lekker zitten te genieten van de ondergaande zon, met op elk moment een sigaret tussen de lippen, ben ik zo blij met die drie bomen in de gezamenlijke tuin welke zo prachtig in bloei staan dat passanten blijven staan en er foto's van maken.

Vanaf Pieterburen gaat de reis van start en de eerste overnachting staat gepland in Zuidlaren, een B&B, hier moet de batterij van mijn scootmobiel weer opgeladen worden.

Onderweg hier naartoe heb ik ruim een uur doorgebracht in de universiteitsbibliotheek Forum, alwaar ik even een tussenlading gedaan heb, want door de vracht die ik meedraag reikt de actieradius van de batterijen niet verder dan ongeveer 33 km, terwijl 45 kilometer normaal is.

Nou, die stop was geen nare verplichting, want ik werd leuk ontvangen – ik had mijn bezoek van tevoren per e-mail aangekondigd en al een leuk mailcontact gehad met Carla Witts, de bedrijfsleidster.

In het gebouw kon ik zelfs gebruik maken van een kleine scootmobiel en natuurlijk benutte ik mijn tijd met gesprekken en wat lezen en schrijven.

Mijn verschijning geeft veel passanten een vragende blik in de ogen, maar ook altijd een opgestoken hand en een ‘Moy’ als groet.

Het is ook wel een apart gezicht, achter mijn rug een grote oranje sport/reistas en aan het mandje voorop aan twee door mijzelf gemonteerde haken twee tassen van één van mijn sponsors: De Alexanderhoeve, waar mijn toiletaccessoires, pleisters, boekjes, zakjes, zonnebrandcrème – die ik telkens vergeet te gebruiken – en wat zoal meer in zitten. Verder een grote stormparaplu en mijn bamboe wandelstok die me al bijna onmisbaar 18 jaar gezelschap houdt.

Hier volgt de gehele route met de plaatsen waar ik zal slapen, met als eindpunt de St. Pietersberg te Maastricht. Daarna zal ik mij op laten halen door Valys, om diezelfde avond weer in de armen van mijn vrouw terug te keren.

19 april: Van Pieterburen naar Zuidlaren (44 kilometer)

20 april: Dwingeloo (44 kilometer)

21 april: Dedemsvaart (44 kilometer)

22 april: Holten (45 kilometer)

23 april: Zelhem (42 kilometer)

24 april: Millingen aan de Rijn (40 kilometer)

25 april: Groeningen (45 kilometer)⁶

26 april: Maasbree (42 kilometer)

27 april: Koningsdag naar België: Ophoven (45 kilometer)

28 april: Maastricht St. Pietersberg (40 kilometer)

De totaal afgelegde afstand is dan: 431 km.

En dan weer met het busje van Valys naar huis... 210 kilometer en ongeveer 2½ uur.

---

⁶ Wat ik bij aanvang van het avontuur nog niet kon weten, is dat ik zondag 24 april besloot om naar huis te gaan. De vermoeidheid en pijn dwongen me te stoppen. Toch heb ik de adressen laten staan, omdat eventuele opvolgers er iets aan zouden kunnen hebben.